

کیست که سبقت جسته، چیزی به من داده، تا به او رد نمایم؟ هر چه زیر آسمان است از آن من می‌باشد. (صحبت خداوند با ایوب در ایوب 41: 11)

هر چیزی که زنده است و نفس می‌کشد، به این دلیل تنفس می‌کند که خداوند به او نفس و حیات داده. خداوند همه چیز را برای رضایت خودش ساخت. با انجام این کار، او خلاقیت و شخصیتش را نمایان ساخت. اثر انگشتان او بر همه چیز وجود دارد و همه چیز از آن اوست. خلقت، جلال خداوند را نمایان می‌کند. خداوند از همه چیز و همه کس بزرگتر است. او فراتر از زمان و مکان است. کتاب مقدس می‌گوید «آسمان تخت خداوند است و زمین پای انداز اوست» (اشعیا 66: 1). اگر همه چیز داشته باشیم، از خداوند است و زمانی هم که هیچ چیز نداریم، می‌توانیم بگوئیم که خداوند اینطور خواسته است. ما نمی‌توانیم هیچ ادعایی در مقابل خداوند داشته باشیم. ایوب به دلیل مسائلی که برایش پیش آمده بود، از خداوند توضیح می‌خواست، او کسی را می‌خواست که بین او و خداوند واسطه شود. ایوب در فصل 9 می‌گوید، ای کاش کسی بود که میانشان پادرمیانی می‌کرد، کسی که مجازات خداوند را کنار بزند (9: 33-34). در اینجا ایوب به صورت کاملاً مشخص واسطه ای را طلب می‌کند. خداوند هیچگونه بدهی به ما ندارد. او هر کاری که برای ما یا با ما انجام می‌دهد، کاملاً بدون ایراد است. او مانند نقاش چیره دستی است که تصویری زیبا می‌کشد و یا آنطور که کتاب مقدس می‌گوید، کوزه گری است که هر چه بخواهد، از گل می‌سازد (رومیان 9: 20-21). ما مخلوقات او هستیم و حق این را نداریم تا از کسی بخواهیم بر ایمان پادرمیانی کند، چونکه خداوند هیچ چیزی به ما بدهکار نیست. اینجا، جایی است که محبت زیبای خداوند به بهترین شکل نشان داده می‌شود. خداوندی که نه هیچگونه بدهی دارد و نه نیاز به هیچ واسطه‌ای، در نیکویی عاشقانه خود عمل کرده، واسطه ای را فراهم می‌سازد و حتی فراتر از آن، کسی که مجازات انسان را برمی‌دارد. خداوند یگانه فرزندش را داد تا واسطه بین ما و خدای پدر باشد (اول تیموتائوس 2: 5) و مجازات غضبی که ما لایقش بودیم را از ما بردارد (اول تسالونیکیان 1: 10) و آن را بر خودش بگیرد. ما بدهی سنگینی به خداوند داشتیم که خود خداوند آن را کاملاً پرداخت کرد (کلوسیان 2: 14).

دعا؛ خداوندا! تو هیچ بدهی به ما نداری، همه چیز در آسمان و زمین در دستان توست و تو همه چیز را برای خوشی خودت خلق کردی. ممنونم که به من توجه کردی و ترنم و طرب مرا برپا داشتی (مزمور 149: 5) و پسرت را فرستادی تا برای گناهان من قربانی شود. من همه چیز را به تو بدهکارم. لطفاً زندگی من را در دستانت بگیر و از آن برای جلال و عزت خودت استفاده کن.